

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 727/2019

14.07.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Ђорђевића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 971/18 од 07.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 4/19 од 01.04.2019. године, у седници већа одржаној 14.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 971/18 од 07.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 4/19 од 01.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти К 404/17 од 29.11.2017. године окривљени АА је на основу одредбе члана 423. тачка 2) у вези са чланом 425. и чланом 507. став 4. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 971/18 од 07.12.2018. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Сенти преиначена је пресуда Основног суда у Сенти К 404/17 од 29.11.2017. године тако што је тај суд окривљеног АА, огласио кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, те је осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан платити у року од 60 дана, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора. Од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у износу од 21.638.260,00 динара те је окривљени обавезан да наведени износ уплати у буџет Републике Србије у року од годину дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан на накнаду трошкова кривичног поступка и паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 4/19 од 01.04.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 971/18 од 07.12.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, Апелационог суда у Новом Саду Кж1 971/18 од 07.12.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 4/19 од 01.04.2019. године, бранилац окривљеног, адвокат Александар Ђорђевић је поднео захтев за заштиту законитости „из разлога предвиђених одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев као основан, те да побијане пресуде преиначи тако што ће донети ослобађајућу пресуду или да побијане пресуде укине и предмет врати надлежном суду на одлучивање по редовном правном леку, уз предлог да се одложи извршење правноснажне пресуде до окончања поступка по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Наиме, чланом 484. ЗКП који прописује обавезан садржај захтева, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Чланом 485. став 4. ЗКП, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим (другостепеним) судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката Александра Ђорђевића се указује:

- да је „према наводно утврђеном чињеничном стању у побијаној пресуди“ окривљени симулованим правним пословима прикрио чињеницу да је као физичко лице продао своје акције купцу фирми „ББ“ ..., чиме је избегао да плати порез на капиталну добит. Одбрана налази да су судови „наводно утврђено чињенично стање“ утврдили из споразума закљученог између окривљеног АА и ВВ који је по ставу одбране ништав јер не производи правно дејство и сматра се да не постоји у смислу Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената који је био на снази у време извршења наведеног кривичног дела 10.12.2007. године тако и Закона о тржишту капитала, који је заменио наведени закон и који ову материју регулише на мање - више исти начин;

- одбрана окривљеног врши сопствену оцену изведених доказа и износи сопствено чињенично стање које затим анализира у односу на одредбу члана 229. КЗ уз изношење закључка да се „не може говорити о законито оствареним приходима услед чега не може бити ни кривичног дела из члана 229. КЗ;

- изнетим захтевом се даље указује на погрешну оцену одбране окривљеног АА те на погрешну оцену изведених доказа: сведока ВВ, вештака Горана Узелца, писмених доказа - извода из централног регистра хартија од вредности те записника о контроли пореске управе и др, уз указивање да сви наведени докази, писмени и искази саслушаних сведока и вештака говоре да није било промета акција између окривљеног и фирме „ББ“, а суд насупрот изведеним доказима закључује да је окривљени своје акције продао фирми „ББ“ ... остваривши приход који није пријавио и на који није платио припадајући порез на капиталну добит;

- да суд, у редовном поступку, пренебрегава чињеницу да је један правни посао, нпр. позајмица, у кривичном поступку третирана као симуловани правни посао док је у другом предмету, пред Привредним судом у Суботици, та иста позајмица стваран, несимуловани правни посао на основу кога се неке налажу и неке обавезе, дакле суд налази да су сви закупи и позајмице симуловани правни послови иако они то нису били већ су били реални и стварни и др.

Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима оспорава чињенично стање као погрешно и непотпуно утврђено, односно да се изнетим наводима указује на повреду закона - одредбу члана 440. ЗКП.

Поред напред наведеног поднетим захтевом се изричито нумерички указује на погрешну примену одредбе члана 16. став 5. ЗКП (у случају сумње - у корист окривљеног), те се такође указује да је „диспозитив“ - изрека пресуде нејасна и противуречна чиме се, без нумеричког означавања, суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како повреде закона на које се захтевом браниоца указује из члана 440. ЗКП, члана 16. став 5. ЗКП, те члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, не представљају законски разлог, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, захтев је, оцењен као недозвољен.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић